

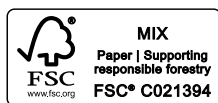
*Åsa
Hellberg*

DET SISTA
KAPITLET

SYSTRARNA FRÅN FJÄLLBACKA

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning
España por favor (2024)
Aldrig ensam (2023)
Inte utan min syster (2022)
Nya tider på Flanagans (2021)
Sommar med Sonja och Susanne (2020)
Kvinnorna på Flanagans (2020)
Välkommen till Flanagans (2019)
Sexstrejken (ungdomsroman, 2019)
Sonja och Rebecka (2019)
Sonja och Maggan (2019)
Laholmsflickan (2018)
Ett oväntat besök (2018)
Sonjas andra chans (2017)
Gloria (2016)
Toscana tur och retur (2015)
En liten värld (2014)
Sonjas hemlighet (2012)
Sonjas sista vilja (2012)
Casanovas kvinna (2009)

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Åsa Hellberg 2024
Omslag: Eva Lindeberg
Sättning: Gyllene Snittet bokformgivning AB
Foton omslag: Arcangel/Crow's Eye Production,
Arcangel/Mark Owen, Getty Images/Johner Images
Tryckt hos Scandbook, EU 2024
ISBN 978-91-37-50100-0

*Den här boken dedicerar jag till dem som likt
min mormor och morfar tar hand om barn
som inte har någonstans att ta vägen.*

Prolog

”Men faster?” Hildur såg vädjande på henne. ”Snälla?”

Hildur hade väntat på *exakt* rätt tillfälle att få över henne på sin sida. Fastern, Agnes Berlin, var mätt, utvilad och solen sken. Det var förutsättningar som brukade fungera när Hildur ville ha något. Ändå gick det inte alls som hon hade räknat med.

”Nej, säger jag. Han är för gammal för dig. Dessutom ansågs han opålitlig så länge han bodde här. Så nej, du far inte till Amerika med Thomas Hellberg.”

Jaha, då fanns det ingen annan råd. Hildur satte händerna i midjan och stirrade faster stint i ögonen. ”Då åker jag ändå.” Hon hade aldrig velat något så mycket i hela sitt liv. Aldrig känt en längtan så brinnande som den här. Faster hade en stark vilja, men den här gången skulle Hildur inte ge sig. Hellre dog hon.

”För vems pengar då?”

”Thomas, naturligtvis. Eller kanske hans systrars.” Hildur ryckte på axlarna. ”Hans äldsta syster Charlotta är väldigt framgångsrik i New York.” Vem som skulle betala biljetten var oväsentligt, bara det blev av. ”Inte vet jag, men han kommer att ordna det åt mig. Åh, faster, förstår du inte hur underbart det kommer att bli? Han ska skaffa oss en gård, vi ska ha mjölkkor och odla lite mark. Han är så rar och snäll mot mig.

De där gamla fasonerna tillhörde ungdomen, han är fyrtio år nu.”

”Och du är tjugofyra. Han var vuxen när du fortfarande lindades. Har du talat med farbror?”

Hildur la huvudet på sned och log blitt. ”Han sa att om jag kunde övertala dig, gav han också sin välsignelse.”

”Så det sa han?”

Hildur sneglade på sin faster. De var exakt lika envisa och diskussionerna på gården brukade vara högljudda. Vann gjorde de varannan gång. Men den här gången var det annorlunda. Nu gällde det inte längre om Hildur skulle få gå på dans eller slippa ett kyrkbesök, utan hela hennes framtid.

”Och din tvillingsyster? Ska du överge henne? Hon kommer att bli förtvivlad.”

”Det vet jag att hon inte kommer att bli för jag har redan pratat med henne om det. Vi är olika som dag och natt och det jag vill har hon aldrig velat. Hon är nöjd med att skriva på den där maskinen som alltid knattrar i hennes rum.”

”Signe säger inte alltid till dig vad hon innerst inne känner”, sa faster i ett sista försök att övertala Hildur att stanna.

”Då får hon skylla sig själv, för jag åker. Hör du det. Jag åker till Amerika och gifter mig med Thomas Hellberg.” Hildur önskade verkligen att hon hade sluppit bli arg, för hon ville framstå som mogen nog att emigrera. Men hon var kär. Hur kunde faster inte se det på henne?

Hildur hade suttit med Thomas arm över axlarna vid strandkanten i Fjällbacka och tillsammans hade de planerat sin framtid. Det var så lätt att prata med honom. Det var som om de hade känt varandra i flera år, inte bara ett par månader. Han föreslog att han skulle åka först, hitta en gård med ett bra och redigt bostadshus och sedan skulle hon komma efter. Även om hon helst av allt hade följt med honom direkt förstod hon att det var ett klokt beslut. Igår hade de tagit ett tårfyllt farväl. Han hade kanske inte gråtit, direkt, men åtminstone

sett väldigt ledsen ut över att de måste skiljas åt. Han var den mest världsvane och stiligaste man hon någonsin träffat. Hon visste med all säkerhet att han skulle ta hand om henne, och hon skulle ta hand om honom tillbaka. De ville ha minst tre barn. Helst inte fler än fyra. Han hade fem syskon och flera halvsyskon, hon hade bara Signe.

Faster såg på henne med en svårtydd blick, sedan ruskade hon på huvudet. ”Fjällbackas envisaste jänta, det är vad du är, och jag tror att du gör ett misstag”, sa hon. ”Ett riktigt stort misstag.”

Hildur tjöt till, sedan slängde hon sig om halsen på sin älskade faster och överöste henne med pussar.

Faster skrattade, men vägrade sedan att släppa taget och vaggade henne i famnen, som om hon var en liten flicka. ”Lova mig att du pratar med Signe igen”, sa hon.

”Jag lovar. Var är hon?”

”Hon tittar till hönsen.”

”Det var ju min tur idag”, sa Hildur och vred sig ur omfamningen. Det fanns ingen hon hellre ville dela fasters godkännande med än sin tvillingsyster.

Våren hade så här långt varit varm och fin men på mornarna var det kyligt, och hon satte på sig en jacka innan hon skyndade sig ut och mot hönshuset.

Hos hönsen var hon inte. ”Signe”, ropade Hildur. ”Signeee.”

”Jag är här, bakom ladugården.”

Hildur hittade Signe vänd mot morgonsolen. Det var här de hade gömt sig när de ville vara ifred från de vuxna på gården. Ofta hade Hildur ställt till med något och Signe varit den som lyssnat och kommit med tröst.

”Faster har sagt ja”, sa Hildur.

”Det visste jag att hon skulle göra”, sa Signe lugnt. ”Har hon någonsin sagt nej till dig?”

”Vad menar du med det?”

”Äsch, det var inget. Men vad roligt då. Grattis.”

”Din entusiasm är verkligen översvallande.”

”Det är inte så roligt att bli ensam kvar”, sa tvillingsystern.
”Kusin Einar är bara tio år, så vi har ju inte särskilt mycket gemensamt.”

”Men du kan också förändra ditt liv, Signe. Ingen håller dig fast här. Du och jag har inga föräldrar att ta hänsyn till, vi är fria att göra som vi vill.”

Signe skrapade med foten och såg ut över ängarna. ”Jag vet. Jag är nog mest bara ledsen över att du åker. Vem ska jag nu kivas med? Du är min bästa vän. Och säg aldrig till faster att vi inte ska ta hänsyn till henne”, log hon.

”Äsch, du vet vad jag menar. Hon och farbror har Einar nu. Att hon har betraktat oss som sina ungar vet vi ju, men tycker inte du också att Einar var en välsignelse? Alla kvinnor vill väl bära ett eget barn, inte bara ta hand om sina brorsbarn.”

”Fast varken du eller jag minns mamma och pappa längre, och faster och farbror är som våra föräldrar. Du försöker hitta ursäkter för att kunna lämna oss här hemma utan dåligt samvete, eller hur?”

”Vänta ska du få se. En vacker dag kommer du också att träffa en man du vill ge upp allt för. Alla är inte som din Ivar var mot dig”, sa Hildur, för systern höll tillbaka alla känslor för män efter att fästmannen funnit en annan. ”Du ska hitta en lika bra som Thomas, som behandlar dig som en drottning.”

”Är det så han behandlar dig?”

Hildur log med hela ansiktet. ”Hela tiden.”

Kapitel 1

Signe

Sommaren 1926

Det var faster som hade visat Signe annonsen i Bohusläningen: *Skrivmaskinskunnig flicka sökes för halvtidsuppdrag i Fjällbacka. Ytterligare hushållsarbete kan erbjudas om så önskas. Bostad erhålles vid heltidstjänst.* Nu hade hon bott i sitt lilla rum i det imponerande sommarhuset i flera veckor. Hon ville aldrig flytta härifrån. Arbetet var exakt vad hon drömt om, det gjorde att hon fick annat än Hildur att tänka på. Det behövdes, för efter att systemen hade lämnat Humlekärr tio månader tidigare var saknaden till och med större än vad Signe befarat. Så här lång tid hade de aldrig tidigare varit ifrån varandra.

Lördagen skulle ägnas helt och hållet åt hushållsarbete. Det var inte alls lika lustfyllt som skrivmaskinsarbetet för änkefru Daga Leander, men heller inte så illa som Signe hade trott. Faster hade grundligt lärt henne hur man sköter ett hem och ingen i familjen Schiller verkade bekymra sig om hon kokade frukostäggen någon minut för länge.

Än så länge var det tidig morgon i en av Fjällbackas vackraste trädgårdar. Dagg glittrade på de gula rosorna, vars stjälkar Signe varsamt klippte av. Blommorna skulle pryda middagsbordet. Det var en viktig kväll för familjen. Äldste sonen Anders var på väg hit och med sig hade han sin fästmö, som tydligen kom från en väldigt rik familj. Att frun var mycket

nöjd med Anders blivande hustru hade Signe förstått. Det var Eleonora hit och Eleonora dit. Frun pratade mer om den fantastiska, blivande svärdottern än om sina två söner.

Från trädgården såg inte Signe vad som hände framför huset, men att en bil körde in på det krattade gruset hörde hon. Det var säkert den yngste sonen, Henry. Han skulle komma tidigt hade frun sagt. Signe hade än så länge inte träffat någon av bröderna, men om hon la ihop det hon hade hört, så var Henry en odåga och Anders väldigt framgångsrik.

I sidoringen blev hon stående med sekatorn och rosorna i handen, medan hon såg hur herr och fru Schiller tog emot sonen i hallen. Utan att överdriva var han nog den vackraste man hon någonsin hade sett. Det mörkbruna lockiga håret nådde nästan ned till axlarna och han var högre och bredare. När han skrattade åt något som mamman sa uppvisade han ett leende så brett och med en så vit tandrad att Signe absolut inte kunde röra sig ur fläcken. Han lyste upp hela rummet. Det var som att bli träffad av blixten. Och då hade han inte ens sett åt hennes håll.

Signes enda erfarenhet av män bestod av en fästman som övergivit henne för en annan kvinna, och hon hade lovat sig själv att nästa gång vara mer noggrann i sitt val av sällskap. Fast Fjällbacka hade inte mycket att erbjuda en sådan som hon. Inte var hon vacker, verkligen inte pratsam och att hon faktiskt hade huvudet på skaft var det därför ingen som märkte. Eller för den delen, brydde sig om. Ingen mer än änkefru Leander förstås. Signe log för sig själv. Hon älskade skrivarbetet i sidohuset, tvärs över gräsmattan från huvudbyggnaden. Det vägde upp det aningen trista hushållsarbetet. Men hon klagade absolut inte. Det var en bra tjänst, lönen var god och hon blev väl behandlad. Hittills hade det bara varit paret Schiller som Signe passat upp på, men från och med idag utökades sällskapet och samtliga av husets sex sovrum skulle vid kvällens slut inhysa övernattande gäster.

Medan familjen pratade vidare med sonen fortsatte Signe in i förrådet, hittade en vas åt rosorna och tog av sig trädgårdshandskar och förkläde. Hon skyndade till matsalen där glas och porslin förvarades i ett vitrinskåp, så högt att när champagneglasen skulle tas fram måste hon stå på en hög pall för att nå dem.

Vad hade frun sagt? Tre rätter. Det betydde mattallrik, förrättstallrik, brödtallrik, två vinglas, ett dessertvinsglas, vattenglas och bestick. Desserttallrikarna ställde hon vid sidan om så länge. Därefter plockade hon fram linnenervetterna som frun gärna såg att Signe vek till svanar, underläggen i silver från fruns föräldrahem och sex låga ljusstakar eftersom frun tyckte att kandelabrar gjorde att man inte såg varandra.

Det var frun, herrn, Henry, Anders och fästmön, fästmöns föräldrar och två syskon plus fru Leander, räknade Signe medan hon la den nystrukna duken på bordet. Med lätta rörelser pressade hon ned vecken.

”Vill fröken ha hjälp?”

Signe tittade upp. Sedan neg hon. ”Nej, tack, unge herrn, jag klarar mig.” Vad gjorde han här i matsalen? Ville han retas? En sådan som han hade nog aldrig hjälpt till med någonting överhuvudtaget. Han var ju en odåga.

Henry såg på allt hon tagit ut från skåpet och som skulle placeras på bordet.

”Jag är en utmärkt dukare”, sa han. ”Under tiden kan fröken berätta vad som hänt i huset sedan jag var här senast. Vad heter fröken? Jag heter Henry. Låt oss bli du, meddetsamma. Så moderna är vi väl ändå? Jag ser att fröken är i samma ålder som jag. Jag är snart tjugofyra. Hur gammal är fröken?”

Vad var meningen med det här samtalet? Skulle hon bli *du* med honom? Men snälla rara nån, det gick verkligen inte för sig, och det visste herrn också. Han retades bara. Och han hade inte med att göra hur gammal hon var. Men sitt namn var hon ändå tvungen att ge honom.

”Signe”, sa hon, och såg till sin förskräckelse att Henry tog tag om högen med underlägg. ”Herrn behöver inte alls hjälpa till. Jag klarar det själv.” Han var besvärande stilig. Hur skulle hon kunna koncentrera sig på sysslorna med honom i rummet?

”Men hur ska jag då få skvaller?” log han. ”Du som arbetar här vet ju allt. Vet du till exempel hur min nya svägerska är? Är hon lika tråkig som min bror? Mamma säger att hon är perfekt, men jag tror att mamma och jag har olika åsikter om den perfekta kvinnan.” Han la fram underläggen som om han aldrig hade gjort annat.

”Det vet jag inget om”, sa Signe besvärat. ”Herrn ska nog inte ställa sådana frågor till mig.”

”Henry”, sa han.

”Herrn?”

”Du *måste* kalla mig Henry. Jag tycker inte om att bli kallad herrn, så nu är du så god och använder mitt förnamn.” Ögonen glittrade när han tog ett par steg mot henne. ”Du och jag är ju vänner nu”, sa han.

”Signe”, hördes en röst säga utanför matsalen, och Signe tog ett skutt bort från Henry som hade ställt sig alldeles för nära.

”Ja, frun?”

Dörren öppnades och frun kom in i rummet. Hon intar rummet, tänkte Signe. Ebba Schiller var lång och smal och förde sig som det anstod en kvinna av hennes klass. Hon hade allt det som Signe saknade, men Signe uppskattade henne som arbetsgivare. Hon var trevlig, faktiskt nästan rar emellanåt, och lätt förvirrad, som man väl blev om alla ständigt tog hand om en. Signe samlade sig. Hon hade inget behov av att bli vän med dem hon arbetade för, *allra minst* deras söner. I och för sig var hon vänskaplig med fru Leander, men det arbetet var ju något helt annat.

Frun tittade på sonen, som nu obekymrat placerade ut tallrikar. ”Henry?”

”Ja, lilla mamma. Signe och jag är högst upptagna, som

du ser.” Han sneglade med ett snett leende på Signe, som om situationen roade honom storligen.

Signe blev så nervös av alltihop att förrättstallrikarna började darra i hennes händer.

”Får jag fråga varför du gör Signes arbete?”

Det var precis det här som inte fick ske. Frun trodde att sonen var ombedd att hjälpa till. Måtte han förklara, för det var hans fel.

”Vi började prata och inte kan jag låta en kvinna slita och släpa och bara se på. Bättre än så har du väl uppfostat mig”, sa han.

”Signe, stör han med sitt prat?”

Hon ruskade på huvudet. Vad skulle hon säga?

”Nåväl, men pappa och jag vill se dig på en drink i salongen. Våra gäster är här om exakt en och en halv timma, och vi vill prata med dig innan dess.”

”Mamma menar att jag måste förmanas?”

Frun suckade. ”Vi ses, ombytta, om trettio minuter.”

Han gav sin mor en slängkyss och Signe såg leendet i fruns mungipa. Uppenbarligen kunde hon inte låta bli att charmas av sonen, trots att hon samtidigt ruskade på huvudet.

Frun är nog väldigt förtjust i sin yngste son ändå, tänkte Signe. Så som faster är i Hildur. Systemen hade alltid haft det där ljusa som Henry också verkade ha, medan Signe inte alls var så där gladlynt. ”Du bär all världens bekymmer på dina axlar”, sa faster ofta, och det tydde ju inte direkt på att Signe var familjens muntergök.

Henry hade hunnit fram till glaset. ”Ställer jag dem rätt nu?” sa han medan han placerade dem exakt där de skulle stå. Han hade naturligtvis suttit vid åtskilliga middagsbord och visste hur man dukade.

Signe nickade, ställde ned tallrikarna hon haft i händerna och satte sig vid sidobordet för att vika servetter. Han fick väl duka då, om det var så viktigt för honom.

”Har du inte ett enda skvaller att komma med?” frågade han.

”Nej, och *om* jag hade haft det skulle jag inte föra det vidare”, sa hon och vek in kanten, vred på servetten och vek in nästa kant. Hon hade inte kunnat undgå att höra att äktenskapet mellan Anders och fröken Eleonora var viktigt för familjen. Herrn, Theodor Schiller, hade sagt något om att han absolut ville ha Eleonora i familjen. Utöver det gick det alltid rykten i Fjällbacka om sommargästerna, givetvis även om de välkända Schillers, fast Signe avfärdade det mesta som struntprat. Vem som gjorde vad med vem intresserade henne faktiskt inte. Och om änkefru Leanders romanskrivande tänkte hon inte säga ett ljud. Det hade hon fått svära på, och hon höll sitt ord.

”Jag har inte varit i Fjällbacka på två år. Hur länge har du arbetat för mina föräldrar?” frågade Henry.

”Sedan påskhelgen, då de öppnade huset för säsongen.”

”Kommer du från byn”, frågade han nyfiket.

”Humlekärr. Förbi Kville och en bit bort.”

”Och där bor dina föräldrar?”

”Mina föräldrar är döda. Jag bor med min faster och farbror.”

”Jag beklagar”, sa han och blicken blev med ens varm.

Hon ryckte på axlarna. ”Det är länge sedan, jag var väldigt liten.”

Han nickade som om han förstod. ”Så hur kommer du hit varje dag?”

”Jag bor här, i tornrummet.”

”Naturligtvis. Jag hade glömt att mamma vill ha dygnet runt-service.” Han log snett.

”Jag arbetar vanliga tider”, skyndade hon sig att säga, innan han påstod något annat om sin mamma. ”Och jag trivs väldigt bra. Fru Schiller är en mycket bra arbetsgivare.”

”Har du träffat min bror?”

”Nej.”

”Nu har hon det”, hördes det från dörren och Signe tittade upp. En man, bara något år eller två äldre än Henry, kom in i rummet. Hans utstrålning var en helt annan. Maskulin, behärskad och korrekt. Han var mörkare än sin lillebror, kanske aningen längre. Förmodligen lika snygg som Henry om han kopplade bort kylan och på charmen. Var det så Signe upplevdes i jämförelse med Hildur? Ingen i hela världen skulle ju kalla Signe för ”charmig”. Men kylig? Hade hon blivit det efter den brutna förlovningen? Hon kunde i alla inte säga säkert att det *inte* var så.

”Anders”, sa Henry och la ned besticken på bordet. ”Kommer du redan?” Han skyndade fram till sin bror. De skakade hand. ”Var har du fästmän då?”

”Hon åker med sina föräldrar. Jag körde min nya bil från Göteborg. Vill du se den?”

”Absolut. Men hälsa på Signe först.”

Hon ville helst sjunka genom parketten, för hon orkade faktiskt inte bli du med en bror till. Men hon behövde inte oroa sig, för den äldre brodern gav henne knappt en blick innan han la armen om Henry.

”Innan drinken med mamma och pappa hinner vi spela ett set”, sa han.

”Käre bror, vill du verkligen möta din blivande fru som en förlorare”, log Henry.

Anders ruskade på huvudet åt Henrys påstående. Sedan vände han sig mot Signe. ”Fall inte för den här unge mannens charm”, sa han. ”Han hanterar kvinnor lika illa som han spelar tennis.”

”Han ljuger, den uslingen”, hojtade Henry från dörröppningen.

Signe, som verkligen inte hade tänkt falla för en rik, bortskämd slyngel andades ut när dörren stängdes bakom bröderna. Äntligen skulle hon få sköta sina uppgifter ifred. Rodnaden som sköljt över hennes kinder borde ge sig så fort hon blivit ensam.

Kapitel 2

Hildur

Skrivbordet framför fönstret var gammalt och nött och stolen hon satt på lite vinglig, men detta var hennes favoritplats i huset. Hon kunde se ut över ängarna och varje gång gjorde utsikten henne lycklig. Om bara regnet kunde komma, tänkte hon och försökte fokusera på papperet framför sig. Markerna var alltför torra och det oroade henne.

Hildur hade skrivit så många brev den här dagen att det sista, till faster, fick bli kort. Hon visste att Signe ändå skulle läsa upp sitt brev nästa gång hon kom till Humlekärr och hälsade på.

Faster anar inte hur bra jag har det här med Thomas, skrev hon. Han har just köpt oss en femte mjölkko och en hel hektar odlingsbar mark, så oss kommer det inte att gå någon nöd på, som du förstår. Tänk att jag har varit här på gården i tio månader. Det här är det liv jag vill ha. Jag är så lycklig.

Fast jag saknar förstås er. Någon gång vill jag ta med mig familjen hem till dig så att ni lär känna varandra.

Hälsa farbror Kalle och Einar så gott.

Kära hälsningar från din brorsdotter Hildur Hellberg (Thomas säger att vi borde ändra till Helberg, för det är mer amerikanskt, men än så länge är det i alla fall Hellberg.)

Hildur la ned brevkortet i ett kuvert som hon redan hade skrivit adressen på, så att hon kunde skicka det med brevbäraren i morgon. Hon la händerna på magen och tryckte lätt. Idag var krabaten där inne alldeles vild.

”Lugna dig, din lilla bråkstake”, sa hon mjukt.

Mödosamt kom hon på benen och tog sig för rygglutet medan hon försiktigt sträckte på sig. Det var en månad kvar tills det var dags för barnet att komma, men det struntade korna fullständigt i. De ville bli mjölkade och nu var det hög tid för det. Att vara ensam i ladugården gick bra på morgonen men när det mörknade på kvällen var hon alltid lite orolig och ville ha det överstökat. Hellre väckte hon korna klockan fem på morgonen, så att hon kunde mjölka sista gången tolv timmar senare, än gick dit alltför sent. Vid halvsjutiden var hon klar och det passade Hildur bra, för då var hon ordentlig trött.

Det var en vacker eftermiddag, upptäckte hon när hon kom ut. Himlen lyste röd över fälten och ljuset fick det bruna bostadshuset att skimra på ett sätt det inte gjorde i vanliga fall. Huset skulle rustas upp hade Thomas lovat, men det fanns inte pengar till det just nu. Pengar var ett ständigt bekymmer och hon oroade sig mycket för att de inte skulle kunna överleva på det som gården gav. Det måste börja regna snart, det bara måste. Om de inte fick något att skörda, om djuren inte fick mat ... Hon ville inte ens tänka tanken.

Korna kom emot henne så fort hon närmade sig inhägnaden. Juvren var sprängfyllda vid det här laget och förmodligen gjorde det ont.

”Kom då, kom då, kom då”, ropade hon på dem, så som man hade ropat på djuren i Humlekärr. Hon var betydligt mer hemmastadd i ladugården än Thomas, som sa att han mest hade varit lat när det gällde familjens gård, Skistad, utanför Fjällbacka. Där hade det funnit drängar och pigor som tog hand om familjen, men det var inte så Hildur växt upp. Hos faster och farbror hade alla hjälpts åt. Hon visste inget annat.

Korna hade haft amerikanska namn när de kom till dem men hon hade omedelbart döpt om dem, så först tog hon in Blenda i mjölkbåset och därefter skulle hon i tur och ordning mjölka Krita, Rosa, Stjärna och Maja. Det var lugna, fina djur och mjölkningen gick oftast lätt, men efter att barnet kommit till världen skulle de förmodligen bli tvungna att skaffa sig en mjölkpiga, i alla fall den första tiden. Thomas plan var att ha så många som tio kor och mjölken skulle ju tas omhand också, och det klarade inte Hildur ensam. Inte med barn springande runt benen.

Hon klappade Blenda på bogen och satte sig på pallen.

”Vad säger du, ska vi sätta igång?” sa hon och drog åt sig mjölkspannen. Blendas svans viftade till, säkert för att få bort en fluga, men Hildur valde att tolka det som att kon sa ja.

Hon mjölkade dem en efter en med snabba och säkra händer och snart nog stod Maja där för dagens sista mjölkning. Hildur skulle precis flytta bort den halvfulla hinken från kon, när hon tyckte sig höra ljud utifrån. Hon stannade upp och lyssnade, men ljudet var borta. Hon drog en suck av lättnad. Jag är för lättskrämd, tänkte hon och sträckte sig mot kons spenar.

Då gick det i ladugårdsdörren. ”Hallå”, sa en mörk mansröst.

Hildur blev så skräckslagen att det kom ett par droppar kiss. Hon, som brukade vara så noga med att låsa om sig, hade tydligen glömt det den här gången. Tanken på att vara ensam i ladugården med en främling var mardrömslik sedan den gången hon blev överraskad av en luffare hemmavid. Han hade varit helt oregerlig, och om inte hennes farbror hade hört henne skrika vet man inte vad som kunde ha hänt.

Hon kröp längre in i spiltan och fram till Majas mule. Dagsljus kom in från fönstret och hon tackade Gud för att hon inte burit med sig en lykta och ställt i stallgången som hon gjort under vintern och våren. *Snälla Maja, stå stilla*, bad hon

inombords samtidigt som bestämda steg närmade sig. Kon, som vanligtvis var oerhört lugn och snäll, rörde oroligt på sig. Om hon slog klövarna i plåthinken skulle mannen förstå att bakom Maja gömde sig en livrädd mjölkerska.

”Fru Hellberg?”

Plötsligt stod karlen framför båset. Han sköt bak hatten och gav upp ett bullrande skratt när han såg henne kura intill kon.

”Varför sitter du där? Jag är inte farlig. Jag är din närmaste granne, Johan. Din make sa att du var ensam hemma i några veckor, så jag lovade att titta till dig. Berättade han inte det?” Han klev in bredvid Maja, sträckte ut en hand mot Hildur och drog upp henne.

”Nä, det gjorde han inte.” Hon borstade generat bort halm som hade fastnat i kjolen.

”Vi är just hemkomna efter ett halvår i Sverige, och nu åker vi nog inte tillbaka igen. Jag ska ta med frun hit en dag så att ni kan bekanta er. Det är ju inte helt fel att lära känna svenskarna i närheten om maken är bortrest och du behöver hjälp framöver.”

”Så dumt det blev. Jag heter Hildur, för vi säger väl du? Tänk att jag gömde mig när du bara ville vara vänlig”, sa hon. ”Vad heter din fru?”

”Molly. Vi är från Uppland och har bott här i landet i hela tio år nu. Vi har inte lyckats få några barn, men vi har sju kor och fem hektar mark. Vår gård börjar bakom dungen där borta”, sa han och pekade ut genom det smutsiga ladugårdsfönstret. ”Att hälsa på slakten var roligt må du tro, men vi längtade hit. Det är vårt hem nu.” Stoltheten i hans röst gick inte att ta miste på. ”Jag har förstått att det är så din make också tänker sig er framtid, alltså kor och några hektar odlingsmark?”

”Ja, precis så vill Thomas också ha det”, log hon.

”Och första barnet är på väg, ser jag. När är det dags?”

”Om en månad.”

”Och då är maken hemma igen, hoppas jag.”

”Ja, det är han. Thomas längtar lika mycket som jag.” Hon bar ut spannen med mjölk så att Maja inte skulle snubbla på den, sedan gick hon in i spiltan och lossade grimman.

”Låt mig”, sa Johan och tog över. ”Ska hon stå bredvid den längst bort?”

”Tack, det var snällt. Ja, hon ska stå närmast dörren.”

Efter att ha lett kon dit den skulle bar han in hinken i mjölkkrummet. När de var klara följde hon honom ut. Längre bort, vid bostadshuset, såg hon en automobil. Då var det den hon hade hört.

”Är den din?” frågade hon

”Ja, senaste modellen”, sa han nöjt. ”Snart har ni säkert också en. Min fru vill lära sig köra, det kanske du också vill?”

”Det är nog inget för mig”, sa Hildur. ”Men Thomas vill nog.”

”Jag hoppas att du har en egen vilja också och inte bara följer hans.”

”Vad menar du?”

”Bara att det är viktigt. Tala med min fru. Hon är väldigt engagerad i kvinnofrågor. Och jag uppmuntrar det. Det hoppas jag att din man också gör.”

”Han uppmuntrar allt jag vill göra”, log hon.

Fast frågan om självständighet satt kvar en stund efter att hon gått in och låst dörren. Faster hade kallat henne den envisaste unge hon någonsin stött på, men det var bara så länge hon hade bott hemma. Här kände hon inte alls samma behov av att ta kontroll över sitt liv som hon gjorde då. Det Thomas sa stämde alltid *exakt* med hennes egna önskningar, och förresten så skulle de ha barn snart och det var viktigare än allt annat. Kvinnofrågor? Nä, den frun var nog inte vidare trevlig att umgås med.